În discuţia congresului ştiinţific din 1972

ŞANSELE ŞI PROBLEMELE SPORTULUI MODERN

După cum am mai anunţat, în timpul Jocurilor Olimpice de vară, în perioada 21—25 august 1972, se va ţine la München un congres ştiinţific avînd drept temă „SPORTUL ÎN LUMEA NOASTRĂ, ŞANSELE ŞI PROBLEMELE SALE". Revenim astăzi cu amănunte asupra acestei manifestări la care au fost invitaţi, ca referenţi la secţia pedagogie-psihologie, şi doi specialişti români.

Congresul îşi propune un larg schimb de vederi între reprezentanţii sportului şi ai tuturor domeniilor ştiinţifice care au vreo legătură cu sportul modern. Scopul esenţial al congresului — mărturisit de organizatori — este de a promova lucrările ştiinţifice legate de „sport", cu deosebire în acele domenii care mai recent s-au consacrat acestui ţel.

Cu prilejul congresului vor fi abordate patru domenii deosebite. Acestea formează de altfel şi secţiile de lucru ale reuniunii. Considerăm interesant să trecem în revistă tematica şi problematica acestor secţiuni.

1. ANTROPOLOGIE, FILOZOFIE. Tema: „Alienarea şi identitatea omului în sport". Probleme: Emanciparea şi represiunea prin sport. ● Timpul liber, urbanism, jocuri ● Valoarea intrinsecă şi condiţia fizică a omului ● Contribuţia sportului la integrarea popoarelor ● Schiţă pentru o filozofie a sportului şi a performanţei ● Filozofia fenomenologiei sportului.

2. SOCIOLOGIE, PSIHOLOGIE SOCIALĂ. Tema: „Sport şi conflict". Probleme: Sportul, o competiţie care uneşte sau o rivalitate care separă? ● Problemele „profesionalizării" sportului ● Ideologia şi realitatea acţiunii sportive ● Probleme de carieră ale sportivilor de performanţă. ● Sportul, mijloacele de comunicaţie („mass media") şi comportamentul maselor.

3. PEDAGOGIE, PSIHOLOGIE. Tema: „Sport, personalitate, educaţie". Probleme: Importanţa motivării în performanţa sportivă ● Instruirea motrică la diferite grupe de vîrstă ● Funcţia antrenamentului mental în procesul de instruire sportivă ● Problema agresiunii în sport ● Sportul şi copiii handicapaţi fizic sau suferinzi de tulburări de comportament

4. MEDICINĂ. Tema: „Sportul şi vîrsta". Probleme: Antrenamentul sportiv este rezonabil la orice vîrstă? ● Ce vîrstă impune sportului de performanţă limite fiziologice? ● Antrenamentul fizic prelungeşte durata vieţii? ● Descoperirile medicale fundamentale şi sporirea randamentului fizic ● Posibilităţile de profilaxie şi reeducare oferite de sport.

Toate aceste teme vor fi discutate în cursul expunerilor, simpozioanelor şi a grupelor de lucru. Fiecare temă va fi tratată în relaţie strînsă cu alte discipline, în parte în cadrul grupelor de lucru interdisciplinare.

LA PORŢILE CONSACRĂRII

Dialog între tată şi fiică

EVA: „Credeam că cei 50 de metri te-au cîştigat..."

Prof. univ. dr. docent BENIAMIN ZÖRGÖ: „Mi-au înfrînt rezistenţa, dar nu mi-au suprimat controlul!"

Pe podium-ul de onoare. O fotografie de album, la care se uită cu plăcere atît Eva, cît şi... severul ei tată

Pe suliţaşa Eva Zörgö n-a răsfăţat-o, încă, presa. Nu i-a consacrat, pînă acum, decît un paragraf, în vară, cînd a cîştigat, la Atena, Balcaniada juniorilor. Încolo, simple inserări ale numelui şi cifra la care a poposit, după fiecare concurs, suliţa.

Iată de ce, atunci cînd i-am bătut la uşă, s-a aprins ca focul şi m-a lăsat în hol pînă şi-a chemat (sfîntă prudenţă!) părinţii, aflaţi în vecini.

Dar, o dată intraţi pe tărîmul atît de familiar al sportului, stinghereala ei s-a topit definitiv, şi Eva s-a angajat într-o discuţie aprinsă, atrăgîndu-şi tatăl prof. univ. dr. docent Beniamin Zörgö, într-un dialog pe care l-aş fi vrut stenografiat pentru sensurile lui.

— Toţi susţineţi — se arată Eva intrigată — **că performanţa este un lucru foarte dificil. Mie nu mi se pare de loc!**

— Tu eşti încă în stadiul aparenţelor, Eva. Un singur an de activitate — şi acela norocos — nu-ţi poate asigura capacitatea necesară aprecierii marilor cerinţe şi sacrificii pe care le necesită performanţa.

(n.r. Eva are 16 ani şi a început atletismul în iarna lui '69, sub impulsul antrenorului Petre Naghi. Din „traseul" aruncărilor ei: 42 m, 46 m — luna mai 1970 49,88 m — iulie, Balcaniada juniorilor, 49,55 m — august, concursul „Prietenia": 43,56 m — septembrie, C.E. de juniori, 50,10 m — octombrie, Cluj).

— Vrei iarăşi să mă sperii. Credeam, în sfîrşit, că te-am cîştigat. (Apoi către reporter). **Tata este un mare duşman al sportului de performanţă. Cea mai mare victorie a mea a fost să-l cîştig pe el. Dacă nu reuşeam aruncarea de 50 m, şi astăzi se mai discuta în familie dacă trebuie sau nu să fac „suliţă".**

— Totdeauna mi-am impulsionat copiii (n.r. trei) şi studenţii să facă sport, convins fiind de necesitatea acestui excelent adjuvant în procesul de învăţătură. Cu ideea performanţei nu m-am împăcat, însă, conştient fiind că ea presupune foarte mult timp şi aceasta ar putea impieta asupra studiilor. Iar eu am fost, întotdeauna, pentru lucrul serios. Cu Eva este, însă, altceva. Ea a reuşit, numai într-un an, să salte la 50 m, fără să coboare în acelaşi timp, nivelul mediilor din catalog. M-a cîştigat şi acum se bucură de tot creditul.

— Şi, totuşi, controalele tale sînt atît de riguroase...

— Eşti la o vîrstă în care mutaţiile — mai ales cele de comportament — sînt foarte frecvente, remarcă specialistul în psihologie, B. Zörgö. S-ar putea ca altă preocupare, sau pasiune, să treacă pe primul plan şi aceasta nu trebuie să te găsească descoperită. Poate că mîine ai să spui că cele 226 antrenamente — cîte ai trecute în planul pe '71 — sînt o corvoadă prea mare şi mai bine ai reveni la muzica lui Mozart, la studiul limbii engleze sau la problemele tale de matematică.

— Dar eu le pot face pe toate, îşi asigură Eva tatăl, contrariată, totodată, că posibilităţile ei sînt puse la îndoială.

— Optimismul tău mă încîntă. Dar nu e uşor să devii o mare sportivă, şi să-ţi onorezi, în acelaşi timp, meseria, să vorbeşti limbi străine, să te bucuri de un peisaj sau de comorile unui muzeu de artă, să poţi alege o muzică... Şi-atunci?

— Bine, dar astea le ştiu...

...Şi, la mica revoltă a Evei, tatăl zîmbeşte îngăduitor şi aruncă, clătinînd uşor din cap: ce ţi-e cu copiii!"

Exclamaţie din care voia să înţelegem că elanurilor adolescenţilor nu trebuie să le punem bariere, dar trebuie să le canalizăm spre un ţel constructiv şi să veghem pentru împlinirea acestuia.

Sau, pe alt plan: o performanţă sportivă, obţinută la 16 ani, nu trebuie luată ca un indiciu decisiv al marilor rezultate de mîine, ci doar ca un germene al acestora, un germene ce se cere bine protejat şi asupra căruia trebuie straşnic vegheat.

Nuşa DEMIAN

La Londra

GALERIA CELEBRITĂŢILOR FOTBALISTICE

Trei celebrităţi actuale: Matt Busby, Bobby Charlton, Derek Dougan şi şase celebrităţi ale anului... 2000

Nenumăraţi vizitatori ai Londrei vor avea în curînd posibilitatea să viziteze **„lăcaşul gloriei"** fotbalului englez, situat chiar în inima capitalei: o expoziţie permanentă a soccerului se va deschide în luna martie pe Oxford Street.

Muzeul va cuprinde multiplele faţete ale fotbalului englez urmărind filele de istorie de-a lungul existenţei sale seculare.

Şi nu la general, ci zi cu zi, meci cu meci al fiecărui club din **Football League.** Nici filmul nu va lipsi din variatele mijloace care vor prezenta vizitatorilor dinamica dezvoltării acestui sport atît de popular în lume şi, mai ales, în „ţara fotbalului".

În acest sezon, un comitet special alcătuit — şi care include pe **Sir Matt Busby, Sir Stanley Rous, Sir Alf Ramsey, Alan Hardaker, Cliff Lloyd, Bobby Charlton** şi **Derek Dougan** — **va desemna primele 15—20 personalităţi care vor face parte din galeria celebrităţilor fotbalului englez. Şi apoi, în fiecare an, acest organism se va întruni pentru a desemna două noi personalităţi care au contribuit la dezvoltarea acestui sport.**

JUCĂTORII, ÎNSĂ, NU VOR PUTEA FI DESEMNAŢI DECÎT LA TREI ANI DUPĂ RETRAGEREA LOR DIN ACTIVITATE.

CÎND „SUVERANUL" GAZONULUI VREA

Hocus-Pocus Desen de AL. CLENCIU

ÎN FOTBAL AU VENIT FEMEILE

Cea mai recentă cucerire a femeilor se cheamă „domnul FOTBAL". Trebuie să recunoaştem că sînt irezistibile. De la emancipare încoace, înaintarea lor în zone altădată interzise sau rezervate numai bărbaţilor a fost fulminantă. Numeri pe degetele unei singure mîini domeniile încă nestăpînite de piciorul femeii. De multă vreme puseseră ele probabil ochii pe domnul FOTBAL, fiindcă prea era celebru, bogat şi fascinase pe toată lumea. Un asemenea personaj nu putea să le mai lase indiferente. Seducerea fotbalului nu s-ar fi putut realiza de cineva fără farmec imens, fără ştiinţa vicleşugurilor, fără luptă şi fără sacrificii. Dar cum femeile sînt excelent echipate pentru orice război psihologic, lupta a durat puţin şi s-a terminat ca de obicei: *bărbaţii au avut ultimul cuvînt, dar s-a făcut precum voiau ele.*

În această odisee se disting cîteva etape. Cînd au apărut primele extreme şi primii atacanţi centrali cu gene lungi şi priviri întunecate de patimi netrăite şi de machiajul... cu produse Hélène Rubinştein, lumea adică noi, a fost scandalizată. Dar ele nu s-au sinchisit, ci şi-au văzut mai departe de treburi, de fente şi de pase. Istoria feminităţii mai cunoscuse asemenea momente.

După vehemenţă a urmat ironia. Lumea (adică noi) a zis că femeilor le va pieri cheful de centrări, de tras la poartă şi de un-doi-uri, dacă vor fi ironizate o vreme. Da de unde! Istoria feminităţii mai cunoscuse şi asemenea momente. Ele şi-au păstrat calmul, iar între timp au devenit maestre în ştiinţa combinaţiilor tactice de tot felul. În vreme ce noi am trecut de la ironie la autoironie, singura alternativă rămasă celor ce pricep că sînt pe punctul de a pierde o bătălie oarecare şi ştiu să o piardă. Iar noi ştim să pierdem în faţa lor, asta fiind cea mai veche, mai constantă, şi mai sublimă lecţie pe care ne-au predat-o.

Acolo unde vehemenţa şi ironia masculină au eşuat, s-a crezut, la un moment dat că vor învinge oamenii de ştiinţă. Ei au argumentat că efortul fotbalului depăşeşte capacitatea anumitor structuri biologice ale femeii. S-a presupus şi sperat că ele vor ceda măcar în faţa unor asemenea argumente. Dar replica echipelor feminine de fotbal, un fel de poezie concretă, a redus la tăcere şi aceste guri de tun pe care le-au cusut cu doi trandafiri puşi în cruce.

Cucerirea domnului FOTBAL se apropie de sfîrşit. Mai rămăsese un singur obstacol. Dar ca în orice poveste croită după legile milenare ale suspensului ultima încercare trebuia să fie cea mai cumplită. Femeile ajunseseră faţă-n faţă cu F.I.F.A. O vamă mai dificilă nici că se putea. Dacă le-ar fi zis F.I.F.A. „lăsaţi fotbalul numai în seama bărbaţilor", el ar fi rămas doar al nostru, iar dumnealor s-ar fi retras smerite, înfricoşate şi pierdute. Se ştie că la ea acasă F.I.F.A. e a dracului de stăpînă. Dacă nu vrea, nimic nu se face, are o faimă de balaur crud şi de neînduplecat. Să recunoaştem că eram liniştiţi. F.I.F.A. e doar adunarea compusă din bărbaţii cei mai rigizi, mai conservatori, mai inflexibili, mai încruntaţi şi misogini. De aceea, parcă vedeam femeile înconjurînd şi asediind zadarnic comitetul executiv al F.I.F.A. Ni le închipuiam în penitenţă, trase de urechi şi respinse, cerînd iertare, autocriticîndu-se, autoflagelîndu-se şi semnînd o declaraţie prin care renunţau pentru totdeauna la orice pretenţie teritorială pe pămîntul fotbalului. Acesta ni se părea a fi singurul sfîrşit posibil şi începutul marii schisme dintre F.I.F.A. şi fotbalul feminin. De unde să ştim noi că acest areopag de bărbaţi cumpliţi se afla de mult, pînă şi el, în mîinile femeilor. Căci altfel cum s-ar explica prăbuşirea lui galopantă şi declaraţia de capitulare necondiţionată care a urmat. În recenta sesiune de la Atena, F.I.F.A. a recunoscut legitimitatea fotbalului feminin şi a recomandat tuturor federaţiilor naţionale să încurajeze invazia femeilor în cetatea fotbalului.

Gata! Nici fotbalul nu mai e doar al nostru. Nici fotbalul nu mai e un sport bărbătesc! F.I.F.A. mi se pare discreditată. Nu mai cred în cerbicia şi imobilismul acestui for, atributele acelea care îi confereau o neînţeleasă măreţie.

Ştiu că milioane de bărbaţi gîndesc aspru, ca şi mine, la femeile preocupate de 1—4—2—4. Dar nu m-ar mira ca peste cîţiva ani să văd cum derbyul Rapid — Dinamo ajunge să se joace numai cu cîteva sute de martori, în timp ce partida dintre F.C. Cleopatra şi A.S. Virginia (Wolf) magnetizează 100.000 de ochi de bărbaţi cu ochelari şi fără.

Vă propun încă de pe acum să ne căutăm un alt sport. În fotbal au venit femeile.

Romulus BALABAN

Cronica sferturilor de veac

...CÎND BUNICII FĂCEAU SPORT

ianuarie

1871 ● La 24 ianuarie 1871, **„în localul din Pasajul Român, a avut loc adunarea generală a Societăţii române de arme, gimnastică şi dare la semn."** Desprindem din darea de seamă prezentată cu acel prilej, **„regularitatea (desfăşurării) zilelor de tragere"**, dar şi îngrijorarea că oficialităţile bucureştene **„au oprit folosirea localului de la Cuibul cu Barză".** Pentru a se asigura continuarea **„dării la semn, s-a angajat grădina Rîttordini din str. Batiştei.** Pînă la ventrea primăverii, se făcea **„cunoscut că în fiecare duminică se va ţine concurs cu premie la pistol, în localul de iarnă (din Pasajul Român)".**

Reales în funcţia de preşedinte, „vechiul şi distinsul animator al Societăţii", V. A. Urechia, **„este nevoit din pricina mai multor sale obligaţiuni" să renunţe la conducerea „celor care îl stimau".**

1896 ● PATINAJ LA GALAŢI. — Cităm dintr-o corespondenţă publicată de ziarul „Evenimentul" din 3 ianuarie 1896: **„Sărbătorile acestea au adus cu ele diferite petreceri, care de care mai plăcute, dar desigur cea mai plăcută a fost aceea de la patinaj. Tinerimea... se întrece cu ardoare neînchipuită să alerge pe întinsa gheaţă lucie şi cu îngrijire aranjată la patinoarul de vis-à-vis de gară."**

● VÎNĂTORI IEŞENE. — Ziarul citat mai sus ne redă în numărul din 17 ianuarie 1896 şi o... poveste pe care o garantează ca reală şi nu... vînătorească: **„Duminică 14 ianuarie, un grup de 12 sănii încărcate cu vînători au părăsit oraşul** (Iaşi) **pe la 6 ore dimineaţa, luînd drumul spre Medeleni (...) Pe la 9 ore seara, aceleaşi 12 sănii s-au pus în mers către Iaşi.**

Caii au tras mai greu din cauza celor 2 lupi, 3 vulpi şi 37 iepuri (...) care nu au găsit alt drum decît prin faţa gurilor de foc care i-au forţat să plătească cu viaţa această trecere"!

1921 ● În editorialul primului număr al revistei „ROMÂNIA SPORTIVĂ", apărut la 30 ianuarie 1921, se arăta printre altele că: **„Sporturile la noi se predau şi se învaţă din văzute şi auzite. O revistă care în mod ştiinţific să explice diferitele exerciţii şi să arate figuri şi modul lor de executare nu avem (...) În literatura pe care o facem în această revistă ţinem cu orice preţ ca sistemul nostru să devină un mijloc de educaţie populară. Pentru a ajunge acest scop ne trebuie trei lucruri: 1. Ca exerciţiile corpului, prin mijlocul luptei franceze, a boxului şi a gimnasticei, să devină un obicei general la îndemîna tuturor; 2. De a cimenta unirea prin mijlocul asociaţiilor gimnastice, şcoalei de lupte şi box, fără distincţiune de clasă sau condiţii sociale; 3. Să educăm şi să cultivăm sentimentul naţional."** Din păcate, însă, acest lăudabil „program" nu a putut fi concretizat. Oficialitatea sportivă de acum o jumătate de veac avea cu totul alte preocupări...

1946 ● „O PROBLEMĂ ACTUALĂ: **România nu are nici un jucător de fotbal complet"** afirma titlul unui articol publicat în „Sportul popular" din 30 ianuarie 1946. Şi totuşi, **„ar fi poate o singură excepţie: mijlocaşul Petschovschi, despre care se spune că este un interpret ideal al sistemului în WM şi un atlet care are şi tehnica şi inteligenţa jocului şi forţă. Ceea ce este foarte mult...**

Marian este totuşi mai bun decît el şi ar putea fi un jucător excepţional. Este însă instinctiv şi impresionabil. Nu este, într-un cuvînt, un luptător (...) Un om cu talentul şi tehnica lui ar putea ajunge un geniu al jocului dacă aceste însuşiri ar fi dublate de o voinţă proporţională cu ele."

Documentar de **Dorin ŞTEFLEA**

13 lungimi de coardă PE PERETELE GĂLBINELELOR

PREMIERA ALPINĂ NR. 1 A ANULUI 1971

Masivul Bucegi, leagănul alpinismului românesc, a cunoscut în ziua de 22 ianuarie, în ciuda timpului nefavorabil, cel dintîi asalt din acest an. Echipa de alpinism a asociaţiei sportive ARMATA-Braşov, compusă din maestrul sportului Dumitru Chivu şi Nicolae Nagy, şi-a propus ca, în cinstea Semicentenarului Partidului, să escaladeze în premieră de iarnă traseul celor Trei Surplombe, considerat cea mai dificilă tură de iarnă din Carpaţii româneşti.

Peretele Gălbinele, pe verticala căruia s-a efectuat escalada, este orientat către nord şi din această cauză rămîne, în tot timpul iernii, acoperit de zăpadă şi gheaţă. Cele 13 lungimi de coardă ale traseului se desfăşoară de-a lungul a numeroase obstacole dintre care menţionăm, în porţiunea finală, trei tavane, dispuse în trepte răsturnate spre afară, eşalonate pe o diferenţă de nivel de circa 70 m.

Calculele teoretice arătau că efectuarea traseului dura în mod normal două zile. Alpiniştii trebuiau să petreacă şi o noapte în perete. Pentru aceasta era nevoie, însă, de un echipament suplimentar, incomod şi care ar fi redus simţitor viteza de înaintare a celor doi alpinişti.

Planul temerarilor căţărători s-a bazat pe o escaladă rapidă, astfel ca, în seara aceleiaşi zile, să ajungă la creastă. Plecaţi la orele 3 dimineaţa din Buşteni, ei au urcat la lumina lanternelor prin pădurea de la Munticelul, ajungînd la refugiul Coştila, unde au făcut un mic popas. Zorile i-au găsit la baza peretului, ascuns privirii de negurile ce-l învăluiau. Dinspre nord-vest, un vînt puternic tulbura liniştea ce stăpînise muntele în ultimele zece zile.

Legaţi în coardă, ei începură escalada. Obstacolele primei lungimi de coardă le-a parcurs Nicolae Nagy. Escalada „la colţari" îi solicita mult braţele şi, la regrupare, el ajungea aproape epuizat. A preluat, apoi, conducerea Chivu Dumitru care a rămas în faţă pînă au atins creasta Coştila-Gălbinele. De aici, avînd de luptat şi cu un vînt de o intensitate neobişnuită, ei au înaintat prin ceaţă spre platoul Bucegilor, de unde s-au retras la cabana Caraiman.

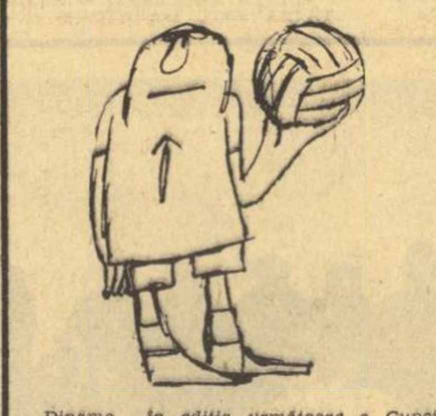
Emilian CRISTEA
maestru emerit al sportului

Maestrul sportului, Dumitru Chivu, în plină escaladă...

răspunde Ion Poştaşu

I. VIŞOIU, COTEŞTI. „Dacă Steaua ar cîştiga Cupa Cupelor într-un viitor apropiat şi, în acelaşi an, ar cîştiga Cupa României, într-o dramatică finală cu

Dinamo, în ediţia următoare a Cupei Cupelor (anterior cîştigată de Steaua) ar putea juca atît Steaua, cît şi Dinamo?". Nu se poate spune că sînteţi lipsit de... imaginaţie. Aţi încercat să scrieţi romane ştiinţifico-fantastice? Aţi fi cîştigat mulţi bani, vă asigur! Oricum, să vă răspund la întrebare. În primul rînd, vreau să ştiţi că cei de la Federaţie nu s-au gîndit la o asemenea eventualitate, deocamdată principala lor preocupare, legată de competiţiile europene, fiind aceea ca echipele noastre să nu fie eliminate din primul sau din al doilea tur! Dacă s-ar ivi, totuşi, o asemenea eventualitate (mari sînt minunile Domnului!) rezolvarea cea mai logică ar fi aceea ca finalista Cupei să fie cea de a doua noastră reprezentantă în Cupa Cupelor.

SANFA BABANU, BUCUREŞTI. 1) De obicei, Eusebio este purtătorul tricoului cu nr. 10. 2) *„Pe ce post joacă Peters în echipa Angliei?".* În ultimul timp, pe nici unul! Locul lui cel mai stabil este, însă, pe aripa stîngă.

DAN JEDER, COMUNA TRUSEŞTI. În ediţia 1968—1969 a campionatului diviziei A la fotbal, cele două întîlniri dintre Crişul şi Politehnica Iaşi s-au încheiat cu următoarele rezultate: 1—1 şi 0—2.

NELU QUINTUS, PLOIEŞTI. Un catren adresat lui Ilie Năstase şi Ion Ţiriac, care au plecat într-un lung turneu de concursuri, la care participă cei mai buni tenismeni din lume:

Zburînd peste paralele,
Nimeni nu o să regrete
Că ajungem printre stele
Cu asemenea... rachete!

DORINA CONSTANTIN, SATUL NEGOIEŞTI. *„Încă din primele rînduri, ţin să vă mărturisesc că sînt o mare pasionată a fotbalului, pe care îl şi practic. Echipa mea preferată este Dinamo Bucureşti, în ciuda faptului că am mari neplăceri cu colegii, vecinii şi prietenii, care sînt toţi petrolişti".* Am publicat, zilele trecute, un amplu material în legătură cu victoria repurtată de echipa dv. favorită asupra formaţiei braziliene Vasco da Gama. Sîntem gata să publicăm şi articole şi mai mari, cum ne cereţi dv., dar asta nu depinde numai de noi, ci şi de... Dinamo. Referitor la întrebarea dacă Pele va mai juca la campionatul mondial din 1974, probabil că aceeaşi întrebare şi-o pune şi el. Şi cred că nu se va adresa lui.. Ion Poştaşu, pentru răspuns. Pele a împlinit la 21 octombrie 30 de ani. Dacă se iveşte, pînă în 1974, un Pele mai tînăr? În Brazilia, nu e atît de greu!

TIBERIU POPESCU, PLOIEŞTI. Nu e prea devreme cu... pronosticurile pentru divizia A şi B? Deci, dv. vedeţi astfel situaţia: 1. Campioană în seria I a diviziei A: A.S.A. Tîrgu Mureş. 2. Campioană în seria a II-a: Crişul Oradea. 3. Retrogradează din seria I: Flacăra Moreni şi Politehnica Galaţi. 4. Retrogradează din seria a II-a: Vagonul Arad şi U.M. Timişoara. Medalie de aur: Dinamo Bucureşti. Medalie de argint: Universitatea Craiova. Medalie de bronz: Petrolul. Retrogradează: C.F.R. Timişoara şi Progresul. V-am publicat pronosticul. Mă gîndesc cîţi vă binecuvintează şi cîţi vă blestemă la ora actuală!

C. ILEA, COMUNA HOREA. Timpul vă stă înainte, pentru a face şi poezii. Versurile trimise de dv. sînt cam (ca să respect ortografia dv.!) naive şi, mai

ales, pline de greşeli gramaticale. Am apreciat, în schimb, finalul scrisorii: *„vă las cu bine".* Vă mulţumim din toată inima!

Ilustraţii: N. CLAUDIU